

A remények üdvözléséről

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 19. szám, 2017. május 12.

Csak annyit Haraszi Miklós ismételt javaslatához (*A választói mozgalom üdvözlése, ÉS, 2017/18. máj. 5.*), hogy ennek akkor se lenne meg a kívánt eredménye, ha megvalósulna. Fogjon össze akárhány párt, hogy bojkottálja a 2018-as választásokat, amiért a hatalom urai nem hajlandók a választási rendszerük megváltoztatására, biztos lesznek pártok, melyek nem fognának össze. Másrészt a vezér azonnal létrehozatna megfelelő nevű „ellenzéki” pártokat, melyek indulni fognak – teszem azt „Arányos választási rendszert akarók pártja” néven. És hihihi, hahaha. (Érdekes, hogy eme ellenvetéseknek még csak a lesöprésére se vállalkoznak a reménykedők. Mint akik egy lépés következményét se tudnák kiszámítani.)

Ama reményhez pedig, hogy a „választók” mozgalmi kényszerítik majd a pártokat bojkottra, csak annyit, hogy egyelőre nincs se olyan gazdasági katasztrófa, se olyan forradalmi helyzet, ami a pártokat ilyen kényszerhelyzetbe hozná. De ha egyszer: a mai Venezuela példája mutatja, hogy ha egy diktatúra uraiban megvan a kellő elszántság, nagyon sokáig el tudják húzni a bukásukat. És annál inkább, mennél inkább félik a lámpavasakat. Ma Magyarországon még nyomokban sincs olyan méretű társadalmi feszítőerő, amelynek bármiféle politikai eredménye lehetne.

Ama reményhez pedig, hogy az EU majd igrum-burgum, csak annyit, hogy ott az (egyelőre) chamberlaini demokraták már most pontosan tudják, és itt a hatalmon levők szintén tisztában vannak vele, hogy az unió kétebességes lesz. Ott úgy döntenek, legyen minden további a derék magyarok dolga (elvégre ez nem a Nagynémet Birodalom, melynek bármiféle képessége lenne világháború kirobbantására), itt pedig a hatalmat birtoklók már javában készülnek rá, hogy végre legyen megint egy igazi gazda. És akkor újra csak hihihi, hahaha az egyik oldalon, további reménykedés valami újabb ötletben a másikon.

Szépek azonban ezek a kék szemű, ártatlan remények. Arra utalnak, hogy még mindig nem világos, milyen rendszer van hatalmon. Ebben a rendszerben kimondatlanul, de annál alaposabban érvényesül a vezérelv, az erő elve, a tekintélyelv, a birtokba vett állam elve (a fékek és ellensúlyok minden intézményét megszállták már), akadálytalanul érvényesül a folyton változó kirekesztendő célcsoportok megsemmisítésének elve, most éppen a CEU-é és a civil szervezeteké. És mára már az 1944-es év hivatalos lapjainak féktelen gyűlöletet és orbitális hazugságokat okádó propagandájára emlékeztetnek az állami hirdetések és hírszolgálatok. Magyar specifikumként pedig a szakrális legitimáció egyházakon keresztül megvalósuló igénye is ott bizserog a hason feszülő zakókban.

Közben az ellenzéki értelmiség fiatalabbja a humor, az irónia és a gúny erejében bízik, és jól megvan egymás között. Azzal, hogy kikből áll még rajtuk kívül Magyarország, és milyen rendszerben élünk mindannyian – és fogunk még egy ideig, csak kevesen néznek szembe, mert vagy attól félnek, hogy akkor öngyilkosnak kellene lenniük (hiszen olyan nem lehet, hogy visszatérjen, ami nem térhet vissza), vagy attól félnek, hogy akkor kénytelenek lennének sok mindenről, de főleg a zavartalan életükről egy időre lemondani, ha tényleg változást akarnak. Mert ezt a rendszert a még nagyobb rohadás és népmozgalom nélkül megdönteni már nem lehet. Addig meg marad az önáltatás, hogy például a zsarnokság alamuszi bábja nem írja alá a CEU elleni törvényt, mert „*biztos vagyok abban, hogy Ön felette áll az ilyen szenvedélyeknek*”. Vagy ki-ki a „*sajnálatosan sérülnek a demokrácia elvei*” kezdetű nótáktól az „*azért még azt nem lehet mondani, hogy diktatúra volna*” dallamokon át a főleg „*rejtett fasizmusról pedig egyáltalán nem lehet beszélni*” kórusművekig húzza magának a lelki talp alá valót. Belül meg minden „*zokog, mint malom a pokolban*”.

